

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 34. Philippus Suevus absolvitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.

A.C. 1207.

10. ep. 113.

Ad Episcopos quoque tres, Londinensem, Elisiensem, & Wigorniensem Innocentius dedit Epistolam, in qua, de ingrato Regis animo multa conquestus, præcipit; ad eum se conferant, & in ipsius conspectu, nec reverentiæ Regiæ Dignitatis, nec libertatis Ecclesiasticæ oblitæ, ad recipiendum Archiepiscopum Stephanum Langtonium, si possent, permoveant. *Si vero petita deneget, inquit Papa, sententiam Interdicti generalis in totam Angliam promulgate; nullo officio Sacerdotali, baptismo parvulorum, & penitentia morientium exceptis, fungi liceat.* Tum Regi graviores pœnas minatur, nisi his flecti se sinat. Præterea Papa, datis literis, omnes Episcopos Angliæ & Walliæ, hac occasione oblata, libertatem Ecclesiæ Anglicanæ propugnare jubet. Hæ literæ die decima octava Novembris anno millesimo ducentesimo septimo datæ. Simul omnibus Angliæ Principibus scripsit; Regem suggesto salubri consilio ad mentem revocare satagerent, atque ingentia mala, quæ ejus contra Ecclesiæ auctoritatem pertinacia in Angliam invectura esset, removerent.

10. ep. 159.

ep. 160.

§. XXXIV.

Philippus Suevus absolvitur.

Inter hæc Otto Rex, postquam in Angliam cum

cum Rege Joanne Avunculo suo, eodem anno millesimo ducentesimo septimo, contulisset consilia, in Germaniam rediit, ubi Pontificis Legati, Hugolinus & Otto, ad pacem inter ipsum & Philippum Regem conciliandam studium omne impendebant. Præter alias pacis condiciones a Philippo petebant; Brunonem Archiepiscopum Coloniensem, quem captivum tenebat, libertati restitueret. Quod ille facturum se negavit; objiciebat enim, ita Adolphum Archiepiscopum Coloniensem, qui sui amore depositionem Canonicam passus fuisset, omnesque illos, qui se Imperatorem secundo coronassent, offensum iri. Cardinales vero, Philippi largitionibus corrupti, Absolutione ei, priusquam Bruno e vinculis dimissus fuisset, concessa, Regem Ottonem adeunt, cui intempestiva fiducia, *amulum tuum*, inquit, *ab Excommunicatione absolvimus, quo facilius, secundum mandata Pontificis, cum ipso pacem in eas.* At Otto, *inspicite*, inquit, *an mandato Pontificis peregeritis*, literasque ostendit, clam a Pontifice ad se missas; in iis condiciones statuebantur, sine quibus Philippus absolvi non posset, & imprimis, ne tolleretur censura, nisi Brunonem libertati restituisset. Tum attonitis Legatis Otto terribiles minas ingessit; ultra tamen non est progressus,

Sæcul. XIII.

A. C. 1207.

M. Paris an.

1207.

*Arn. Lubec.**Sup. n. 20.*

Sæcul. XIII. ne honorem Papæ debitum læderet,
 A.C. 1207. Itaque ad Philippum reversi & erratum
 confessi, edixerunt, absolutionem firmam esse non posse, nisi Brunonem liberaret. Quod ille, quoniam compellebatur, præstitit. Sed etiam obtinuit, ut Adolpho, priori Archiepiscopo, Romam ire, & coram Pontifice causam dicere, liceret. *

*Godefr.
 men. an. 1207*

*De neg. Imp.
 p. 142.*

Hæc ergo fuerunt Legatorum gesta. Primum jurejurando Regis Philippi publice recepto, quod in omnibus, quæ ipsum excommunicandi occasio extiterant, mandatis Papæ obsecuturus esset, eum solemniter a Censura absolvent. Tum injunxerunt, ut Archiepiscopum Brunonem liberaret; quem eis tradidit, Romam transmittendum. Exinde Regem licet ægre permoverunt, ut Regalia Archiepiscopatus Moguntini, Leopoldo concessa, revocaret, tum Leopoldus jura spiritualia in manibus Legatorum abdicavit. Maximo etiam conatu adhibito tandem a Philippo impetrarunt, ut Sigefrido spiritualia munera Ecclesiæ Moguntinæ per Vicarium suum administrare liceret. Effecerunt, ut ingens exercitus, quem Philippus contra Ottonem contraxerat, dimitteretur. Bis compulerunt ambos Reges ad sermone de pacis conditionibus conferendum, quæ cum statui non potuissent, saltem

saltem inducias extorserunt, uno anno ^{Sæcul. XIII.}
duraturas. Tandem, postquam præcipua ^{A. C. 1207.}
pacis futuræ capita literis mandassent,
cum utriusque Regis Legatis Romam re- ^{ep. 143.}
dierunt.

Philippo Rege ab excommunicatio-
nis vinculis absoluto, Papa ad eum lite-
ras misit, amicitiam & obsequium pro-
fitendi causa, prima die Novembris an-
no millesimo ducentesimo septimo datas.
Epistola etiam data, Legatis suis præ-
cepit; ne Archiepiscopos depositos Leo. ^{ep. 144. 145.}
poldum Moguntinum & Adolphum Co-
loniensem ab excommunicatione absol-
verent, nisi adjuncta conditione, ut in-
tra mensem Romam peterent. Et per
literas deinde apud Legatos conquestus
est, quod Leopoldus Senis, non Episcopi
sed militis in bello officio functus, com-
moratus esset.

§. XXXV.

Manichæi Viterbii.

Post Ascensionis Domini Festum, quod
anno millesimo ducentesimo septi-
mo in ultimam diem Maji inciderat, In-
nocentius Papa Roma excedens, Viter- ^{Gest. n. 123.}
bium petiit, ubi populo magnam læti-
tiam proficiente exceptus est. Ut in
hanc urbem pervenit, nihil antiquius
habuit, quam ad expellendos Patarenos,
seu Manichæos, illius ætatis pestem, ani-
Hist. Eccles. Tom. XIX. K mum